

гради от автореминисценции, от готови художествени формули, този късен Яворов текст не се превръща в умозрение (както например „Молете неуморно“), нито в монотонно експлицирана схематична цялост (както става с „Пред щастieto“ и с „Демон“), а създава впечатление за пластика на словото, подобно на ранните „Пролетна песен“, „Май“, „Градушка“.

Странното в случая е, че тази пластичност не идва като резултат от изобразителността на лиризма, а от едно активно автоцитиране. „В часа на синята мъгла“ може да се смята за начало на повторния устрем по овладяване на най-високата точка на символичния кръг. И то, след като автореминисцентността на Яворов от 1907 до 1909 г. значително е успяла да „охлади“ (в смисъла на Хегел) символичността на Яворовите поетически текстове. Поради това някои енигматични късни построения на поета – „Маска“, „Сафо“, „Невинност свята – орхидея...“ сякаш налагат не просто обзирание със спекулативна вещина, а едно почти вдъхновено надвесване над повърхността на изказа, съсредоточено вникване в утаените генодълбини на Яворовия „кладенец“ (Ат. Далчев).